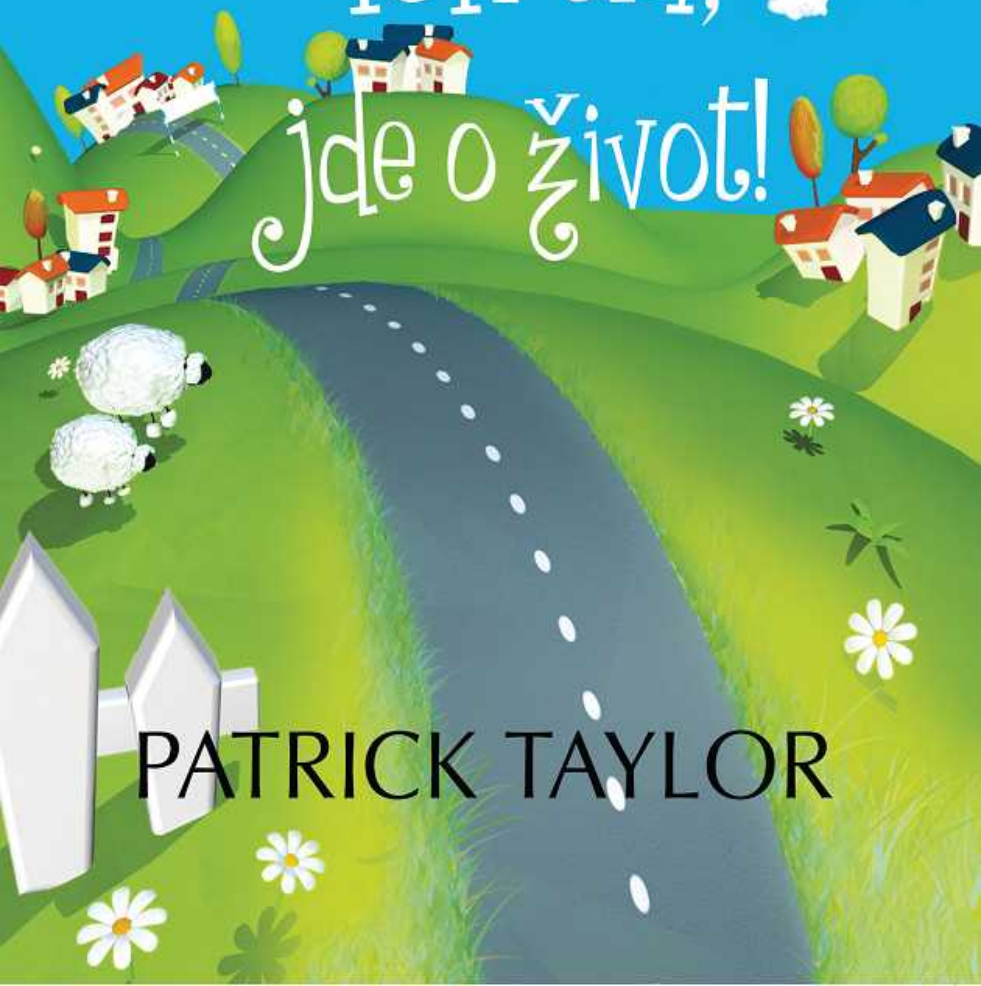

Doktore,
fofrem,

jde o život!

PATRICK TAYLOR

Přeložila Věra Klásková

Copyright © 2004, 2007 by Patrick Taylor

Translation © Věra Klásková, 2009

ISBN 978-80-7335-351-3

S láskou věnuji Kate, Sarah a Davidovi

PODĚKOVÁNÍ

Doktor Fingal Flahertie O'Reilly se poprvé objevil před deseti lety. Na jeho postupný vývoj laskavě dohlížel Simon Hally, redaktor časopisu *Stitches*.

O'Reillyho podporovaly v dospívání tři pozoruhodné osoby:

Carolyn Batemanová, která všechny moje rukopisy před vydáním rediguje, pulíruje a poskytuje mi ohledně nich cenné rady.

Adrienne Weissová, redaktorka torontského nakladatelství Insomniac Press, jež tuto knihu poprvé vydalo v roce 2004 pod názvem *Učňovská léta doktora Lavertyho* (*The Apprenticeship of Doctor Laverty*).

Natalia Aponteová z nakladatelství Tor/Forge Books, New York, která měla neochvějnou víru v obyvatele Ballybucklebo, a v jednom kuse mě povzbuzovala.

Bezvýhradné díky pak spolu s O'Reillym vyslovuji vám všem!

AUTOROVA POZNÁMKA

Doktor Fingal Flahertie O'Reilly a obyvatelé Ballybucklebo poprvé spatřili světlo světa v roce 1995 v mém pravidelném měsíčním sloupku v časopise *Stitches: The Journal of Medical Humour* (*Stehy: Žurnál lékařského humoru*). Dostal jsem návrh, že by se tyto postavičky mohly stát základem pro román.

Právě jsem dokončil knihu *Modli se za nás hříšné* (*Pray for Us Sinners*) a váhal jsem, zda se mám znovu pohroužit do neradostné problematiky Ulsteru, a nápad, že bych mohl napsat něco trochu lehčího, mě zaujal. A tak začala kniha *Doktore, fofrem, jde o život!* nabývat jasnějších obrysů.

Stejně jako díla *Nic než rány* (*Only Wounded*) a *Modli se za nás hříšné* (*Pray for Us Sinners*) se i tato kniha odehrává v severovýchodním koutě Irska, ale na rozdíl od těch předchozích, v nichž jsem se snažil o co největší historickou věrnost, tenhle příběh zachází s geografíí a časem poněkud lehkomyšlně.

Jeho dějištěm je fiktivní vesnice, jejíž název pochází od mého středoškolského učitele francouzštiny: v záchvatu vzteku, vyvolaném mou neschopností vyčasovat nepravidelná slovesa, na mě jednou zařval: „Taylore, vy jste takový trouba, jako byste pocházel z Ballybucklebo!“ Ti z vás, kdo se zajímají o etymologii, budou chtít asi vědět, jaký

má tohle jméno význam. *Bally* (irsky *baile*) je výraz pro městskou půdu, což je středověký zeměpisný pojem zahrnující i malou vesnici a okolní farmy; slovo *buachaill* znamená chlapec a *bó* je kráva. V *Bailebuchaiillbó* čili v Ballybucklebo – na městské půdě chlapcovy krávy – je čas i místo vychýlené jako v bájné vesnici Brigadoon.

Na Severu se irsky mluví jen málo, avšak já jsem se snažil použít ulsterské nářečí. Je velice bohaté a barvité, leč mnohdy nesrozumitelné těm, kdo zrovna nepocházejí z této části světa. Doufám však, že umocní čtenářský zážitek z knihy.

Mluvené řeči jsem věnoval maximální pozornost, ale puntičkáři jistě podotknou, že v roce 1964 připadl dvánáctý červenec na neděli, nikoliv na čtvrtek, a Seamus Heaney že vydal svou první sbírku v roce 1966. Severní části hrabství Down neprotéká žádná lososová říčka zvaná Bucklebo. Nejbližší teče řeka Shimna v Mourneských horách. Všechno ostatní je však tak přesné, jak jen to dovoľuje rozsáhlá četba a moje paměť.

Zemědělský Ulster, jež jsem zde vykreslil, už zmizel. Farmy a vesnice sice pořád vypadají víceméně stejně, ale prostotu života na venkově rozvrátily nepokoje a všudypřítomný vliv televize. Úcta ke vzdělání, kterou všichni automaticky prokazují těm, kdo stojí v hierarchii vesnice nahoře – lékaři, učitelé, pastoraři a knězi –, je dnes dávno pryč, ale v období, kdy jsem byl právě takovým mladým doktůrkem, byli muži podobní O'Reillymu vidět celkem běžně. A na tomto místě bych ještě rád doplnil, nač se mě často táží čtenáři mého sloupku v časopise *Stitches*: Barry Lavery a Patrick Taylor nejsou jedna a tatáž osoba. Doktor F. F. O'Reilly je výplod mé choré mysli přes veškeré úsilí některých mých přátel, rodem z Ulsteru, kteří by ho rádi viděli jako úctyhodného, byť neortodoxního

praktického lékaře své doby. Lady Makbeth má svůj předobraz v naší kočce Minnie, posedlé démony, a Arthur Guinness vděčí za své zpodobnění jistému černému labradorovi, který už je dnes dávno mrtev, ale který trpěl neúkojnou žízňí po Fosterově ležáku. Všechny ostatní postavy jsou složeniny, stvořené jednak z mé fantazie, jednak ze zkušeností, jež jsem udělal já sám coby venkovský praktický lékař.

PATRICK TAYLOR

1

VODSÁĎ SE TAM NEDOSTANETE

Barry Laverty, *doktor* Barry Laverty – právě si odpracoval svůj rok na stáži jako mladší sekundář a sotva mu oschl inkoust na diplomu – zajel se svým volkswagenem typu brouk ke kraji silnice a upřel pohled do mapy ležící na vedlejším sedadle. Křižovatka zvaná Six Road Ends zde byla označena dobře. Skrze přední sklo poseté muškami se zadíval ven. Podle bludiště úzkých venkovských silniček, které se navzájem splétaly, usoudil, že vesnice Ballybucklebo leží kdesi na konci jedné z těch postranních cest. Jenomže po které z nich by se měl pustit? A připomněl si, že se tahle otázka netýká jen zeměpisu.

Většina jeho spolužáků, kteří zrovna vycházeli z lékařské fakulty Královské univerzity v Belfastu, měla v profesních plánech jasno. On však neměl ani tušení, co dál: bude z něj praktický lékař? Nebo specialista? A jestli to druhé, pak v jakém oboru? Barry pokrčil rameny. Bylo mu dvacet čtyři, byl svobodný, bez závazků. Věděl, že na to, aby hloubal o své budoucnosti v medicíně, má tolik času, kolik se mu zlíbí, ale že jeho bezprostřední vyhlídky asi příliš nevylepší, pokud dorazí pozdě na tuhle schůzku

v pět, a ačkoliv hledání směru vlastního života nejspíš má svůj význam, daleko naléhavější teď je vydělat si tolik, aby mohl splatit půjčku na auto.

Kabonil se nad mapou a znovu sledoval silnici, po níž přicestoval z Belfastu, ale Six Road Ends leží na samém kraji papíru. Po Ballybucklebo už na mapě nebylo ani stopy. Co teď?

Vzhlédl a ve zpětném zrcátku přitom postřehl vlastní obličej. Z hladce vyholené oválné tváře se na něj dívaly modré oči. Kravatu měl nakřivo. Ať už si tu věc uvázal sebepečlivěji, uzel mu pokaždé doputoval až kamsi pod jednu špičku límce. Chápal, jak důležitý je první dojem, a nerad by vypadal jako vandrák. Popotáhl si uzel zpátky, pak se pokusil uhladit si na temeni své pěkné vlasy, ale ta neposlušná kadeř se stejně zkroutila podle svého. Pokrčil rameny. Bude to holt muset takhle zůstat. Nechystá se přece na soutěž krásy – zkoumání budou podrobeny jeho znalosti medicíny. Aspoň že je ostříhaný nakrátko a nenosí účes ve stylu té nové kapely, Beatles.

Poslední pohled do mapy mu potvrdil, že při hledání cíle cesty mu tenhle cár papíru nebude nic platný. Inu, pomyslel si, možná tady na křižovatce bude nějaký ukazatel. Vystoupil z vozu, až péra zaskřípěla. To Brunhilda, jak své autíčko nazýval, protestovala proti váze veškerého Barryho světského majetku: měl dva kufry, z nichž jeden obsahoval jeho skrovnou garderobu a ve druhém byly napečované lékařské knihy; pod kapotou měl zasunutou lékařskou brašnu a na zadním sedadle ležel muškařský prut, proutěný košík na ryby a vysoké rybářské boty. Na člověka s lékařským diplomem toho tedy moc nemám, řekl si v duchu, ale když budu mít trochu kliku, stav mých financí zaznamená obrat k lepšímu – tedy samozřejmě jestli najdu Ballybucklebo.

Opřel se o dvířka vozu, přičemž si uvědomoval, že jeho subtilní, pět stop osm palců vysoká postava mu taktak dovoluje dohlédnout přes Brunhildinu střechu, a i když se postavil na špičky, žádný ukazatel neviděl. Třeba bude schovaný za tím živým plotem.

Došel ke křižovatce a rozhlédl se, aby zaznamenal burcující nedostatek ukazatelů. Možná je Ballybucklebo jako ten bájný Brigadoon, napadlo ho, a objevuje se jen jednou za sto let. Radši bych si měl začít broukat *Jakpak je dnes v Glocca Morra?* a doufat při Všemohoucím, že se tu zjeví třeba někdo z malého lidu a ukáže mi cestu.

V parném ulsterském odpoledni došel zpátky k autu a z políček po obou stranách silnice přitom vdechoval vůni hlodaše. Zaslechl melodický zpěv kosa, skrývajíc ho se ve fuchsích, jež zplaněly v živém plotu a jejichž purpurové a nachové květy se skláněly v letním vzduchu. V kontrastu s vysokými tóny kosí písničky kdesi basově zabučela kráva.

Barry si ten okamžik vychutnával. Co se týče budoucnosti, v tom sice jasno nemá, ale jedno je jisté: nikdy ho nic nepřesvědčí, že by kdekoliv, naprosto kdekoliv na celém světě, našel místo, kde by žil radši než tady v Severním Irsku.

Žádná mapa, žádný ukazatel, žádní človíčkové, pomyslel si, když došel k autu. Prostě si jednu z těch cest musím vybrat a... Radostně ho překvapilo, když spatřil, jak se na vršek nízkého kopce vyhoupla postava na bicyklu a důstojně si to šinula po silnici, opírajíc se do pedálů.

„Promiňte...“ Barry vkročil přijíždějícímu cyklistovi do cesty. „Promiňte prosím.“ Cyklista se zakymácel, šlápl na brzdu a zastavil s jednou nohou na zemi a druhou na šlapce. Barry chvíli uvažoval, jestli se náhodou

nesplnila jeho naděje na to, že potká lepríkóna. „Dobré odpoledne,“ řekl.

Oslovil vyčouhlého mládence s nevinnou tváří napůl skrytou pod filcovou hučkou, která však nedokázala zamaskovat zuby trčící kupředu – zuby, jež by mu mohl závidět kdejaký zajíc ze všech šesti hrabství, usoudil Barry. Mladík měl přes rameno vidle a na sobě černou přízovou vestu, zpod níž vykukovala košile bez límečku. T vídové kalhoty měl přivázané ke kolenům koženými řemínky, kterým místní říkali zářezky.

„Pěknej den,“ podotkl.

„To je.“

„Ba jo, pěkněj. Sena pudou dobře, baže tak.“ Mladík se chvíli dloubal v nose.

„Říkám si, jestli byste mi nemohl pomoci.“

„Jo?“ Cyklista si nadzdvihl klobouk a poškrábal se v ryšavých vlasech. „Může bejt.“

„Hledám Ballybucklebo.“

„Ballybucklebo?“ Svraštil čelo a podrbal se na hlavě ještě energičtěji.

„Mohl byste mi říct, jak se tam dostanu?“

„Do Ballybucklebo?“ Našpulil rty. „Panečku, to je vám ale pěkný místečko, to teda jo.“

Barry se snažil nedat najevo rostoucí podrážděnost. „Tím jsem si jistý, ale teď se tam musím do pěti nějak dostat.“

„Do pěti? To jako dneska?“

„Hmm.“ Barry potlačil slova: „Kdepak, v roce dva tisíce.“ Vyčkával.

Mládenec zašmátral v kapsičce u vesty, vytáhl z ní hodinky a s náramným mračením a brbláním se na ně podíval. Koukl na Barryho. „V pět? To vám teda moc času nezbejvá.“

„To vím. Kdybyste mi jen mohl...“

„Ballybucklebo?“

„Prosím vás.“

„No jo.“ Ukázal na silnici, která mířila rovně. „Vemte to po týchle cestě.“

„Takže tudy?“

„Jo. Jeďte rovnou za nosem, dokáď nepřijedete k červený stodole Willyho Johna McCoubreyho.“

„Červená stodola. Prima.“

„No, tak tam *nezahejbejte*.“

„Ach...“

„Ani kapku. Jeďte furt pryč rovně. Na poli uvidíte černobílou krávu – teda pokáď ji Willy John nezahnal do tý červený stodoly kvůli dojení. No, tak projedte kolem ní a vemte to po tý silnici, co máte po pravý ruce.“ Při těch slovech mladík ukázal na levou stranu silnice.

Barryho to drobet zmátlo. „První *napravo* za tou černobílou krávou?“

„Ba, to je vona,“ řekl a přitom stále ukazoval doleva. „Vocáď už je to, co by kamenem dohodil. Vědí, pane...“ Začal šplhat na svůj rezavý stroj. Potom s velebností kněze udělujícího požehnání dořekl zbytek věty: „...já bejt váma, v prvý řadě bych se ani nepokoušel dostat se do Ballybucklebo vodsáď.“

Barry se na svého společníka zostra podíval. Mládencova tvář neprozrazovala ani náznakem, že by to myslel jinak než vážně.

„Děkuju vám,“ řekl Barry, který potlačoval smích. „Mockrát vám děkuju. A mimochodem, neznáte náhodou tamějšiho doktora?“

Mladíkovo obočí vystřelilo vzhůru. Oči se mu rozšířily, a než promluvil, vydal dlouhé tiché hvízdnutí: „To jako jeho? Doktora O'Reillyho? Proboha, to jo, pane. Na mou

duši, to teda jo.“ S těmito slovy se vyhoupl do sedla a zuřivě šlapaje do pedálů odjel.

Barry vlezl do Brunhildy a uvažoval, proč se jeho rádce dal tak najednou na útěk při pouhé zmínce o doktorovi O'Reillym. Inu, pomyslel si, jestli bude kráva Willyho Johna na tom správném poli, brzy to zjistím. Tu schůzku v pět totiž neměl s nikým jiným než s doktorem Fingalem Flahertiem O'Reillym.

2

LÉTÁ VZDUCHEM S PLAVNOSTÍ NEJVĚTŠÍ

MUDr. F. F. O'Reilly, RNDr., PhDr.
Lékař a chirurg
Ordinační doba: pondělí až pátek, 9–12 hodin

Barry si přečetl řádky na mosazné destičce přišroubované na zdi vedle zelených předních dveří třípodlažního domu. Bleskový pohled na hodinky mu sdělil, že díky blahovůli černobílé krávy Willyho Johna McCoubreyho sem dorazil s pětiminutovou rezervou. Sevřel držadlo své zbrusu nové brašny z černé kůže, o krok ustoupil a rozhlédl se.

Po obou stranách dveří čnělo ze šedivé, oblázkoy poseté zdi arkýřové okno. Skrze sklo napravo byl zřetelně vidět nábytek v jídelně. Takže podobně jako většina venkovských praktických lékařů musí doktor O'Reilly vykonávat praxi doma, pomyslel si Barry. A podle zvýšeného mužského hlasu, který se panovačně linul zpoza zatažených závěsů okna na levé straně, Barry usoudil, že doktor je uvnitř a v pilné práci.

„Ty jsi ale hovado, Seamusi Galvine! Ode dne, kdy ses vylíhl, jsi kus hovada zatracenýho, užvaněnýho. Co má tohle jako bejt?“

Odpověď Barry nezaslechl. Kdesi uvnitř práskly dveře o stěnu. Ucouvl a vrhl kvapný pohled přes rameno na štěrkovou cestičku vedoucí od předních vrat, kterou lemovaly růžové keře. Vycítil pohyb, a když se obrátil zpátky, stanul tváří v tvář velikému, vpravdě obrovitému muži, jenž stál na rozkročených nohou ve dveřích. Obrův zahnutý nos byl alabastrově bílý, zatímco zbytek obličeje mu hrál do hnědofialova – podle všeho proto, napadlo Barryho, že se unavil tím, jak nesl jakéhosi menšího muže za límec kabátu a sedlo moleskinových kalhot. Když se mužík ošil a vyrazil ze sebe vysoké zapištění, zamával přitom levou nohou, která byla, jak Barry postřehl, dočista bosá.

Veliký muž toho menšího rozhoupal, pak ho pustil. Barry civěl s otevřenou pusou, jak malá oběť vylétla vzhůru a jak ten vznosný oblouk končí rychlým sestupem do nejbližšího růžového keře.

„Tupče jeden!“ zaryčel obr a mrštil za vyhozeným ještě botou a ponožkou.

Barry sebou škubl. Přidržel si před sebou černou brašnu.

„A příště, Seamusi Galvine, ty ouchcapku špinavá, zakrslá... Až sem příště zase přijdeš mimo ordinace hodiny a budeš chtít, abych se ti podíval na bolavej kotník, koukej si ty zatracený haksny umejt! Slyšels mě, Seamusi Galvine?“

Barry se otočil, připraven dát se na ústup, ale v cestě mu stál mizející Galvin, jenž třímal svůj kus obuvi, kulhal ke vratům a přitom mumlal: „Ano, pane doktore O'Reilly. Umeju, pane doktore O'Reilly.“

Barry si vzpomněl na cyklistu, který ho instruoval, kudy do Ballybucklebo, a který při pouhé zmínce o doktorovi O'Reillym vzal do zaječích. Dobrý Bože, pokud chování, jehož je teď Barry očitým svědkem, představuje běžnou ukázkou toho, jak lékař zachází s pacientem...

„A co tu, u všech rohatých, chcete vy, že tady tak stojíte a tváříte se jak opařená kočka?“

Barry se rychle otočil k tazateli čelem.

„Doktor O'Reilly?“

„Ne. Zatracený archanděl Gabriel! Copak si neumíte přechíst, co stojí na té tabulce?“ Ukázal na stěnu.

„Já jsem Laverty.“

„Laverty? Hele, vodprejskněte. Já nic nekupuju.“

Barry byl v pokušení vzít si jeho radu k srdci, ale nakonec trval na svém. „Jsem doktor Laverty. Odpověděl jsem na váš inzerát ve *Věstníku britských lékařů*. Měl jsem se dostavit na pohovor kvůli místu asistenta.“ Nedám se od toho tyrana zastrašit, řekl si v duchu.

„Jo *tenhleten* Laverty! Ježíš, člověče, proč jste to, pro všechno na světě, neřekl hned?“ O'Reilly mu podal ruku zvící polévkového talíře. Jeho stisk by sloužil ke cti jednomu z těch strojů, které umějí zmenšit auto do velikosti cestovního kufříku.

Barry ucítil, jak mu praskají klouby, ale když zachytil pohled doktora O'Reillyho, odmítl sebou cuknout. Zíral do hluboko zasazených hnědých očí, ukrytých v huňatém obočí. Všiml si vrásek od smíchu, jež se táhly kolem nich, a uviděl, že O'Reillymu už se vytratila bledost z nosu, což byl vlastně zahnutý chobot, ukončený vzhůru obrácenou ploškou. Tenhle nos nyní nabyl stejné švestkové barvy, jakou měly líce, mezi nimiž trůnil.

Tlak na Barryho ruku povolil.

„Pojďte dál, Laverty.“ O'Reilly ustoupil stranou a počkal, až Barry vejde před ním do haly pokryté tenkým kobercem. „Ty dveře nalevo.“

Barry, který stále ještě hloubal o tom, jak odsud Galvin letěl, vstoupil do té místnosti se zataženými závěsy. U jedné zelené stěny stál otevřený stůl se zatahovací roletou.

Na něm se ve velkolepém nepořádku válely haldy receptů, lejster a čehosi, co vyhlíželo jako dokumentace pacientů. Nad tím se na rezavém hřebíku klínal O'Reillyho zarámovaný diplom. Barry na něj kradmo mrkl: „Kolej svaté Trojice, Dublin 1936.“ Před stolem stálo točící křesílko a obyčejná dřevěná židle.

„Vemte místo.“ O'Reilly spustil svůj masivní trup do otočného křesla.

Barry se posadil, brašnu si nechal na klíně a chvatně se rozhlédl. U další stěny se tínil vyšetřovací stůl, skládací zástěna a skříňka na nástroje. Na zdi byl upevněn zaprášený tlakoměr. Nad ním šejdrem visela tabule na testování zraku.

Doktor O'Reilly si na zahnutý nos vtiskl brýle půlměsícovitého tvaru a zazíral přes ně na Barryho. „Takže vy mi chcete dělat asistenta?“

Inu, tohle si alespoň Barry původně myslel, ale poté, co se stal svědkem násilného odchodu Seamuse Galvina, už si tím nebyl tak jistý.

„Víte, já...“

„Jasně, že jo,“ řekl O'Reilly; z kapsy saka vytáhl bryerku a u kalíšku dýmky vzápětí přidržel hořící sirku. „Pro mladého muže je to šance k nezaplacení.“

Barry postříhl, že klouže ze židle stále víc kupředu. Ať dělal, co dělal, musel se nohama pevně zapřít o koberec a přitlačit zadek k opěradlu.

O'Reilly zahrozil ukazováčkem. „Praxe tady v Ballybucklebo! Nejpríjemnější věc pod sluncem! Přímo si to zamilujete. Možná, že se z nás nakonec stanou partneři. Samosebou: dokud nezjistíte, jak to tady chodí, budete muset chvílku dělat, co vám řeknu.“

Barry se opět posunul zády po opěradle vzhůru a rychle se rozhodl: ano, pokud se mu ta práce nabízí, asi ji vezme,

ale má pocit – ba ne, on *ví* –, že když tady na fleku nevyhlásí nezávislost, doktor O'Reilly by mu zakrátko šlapal po hlavě.

„To znamená, že musím házet pacienty do růží?“

„Cože?“ Velkému muži zase povážlivě zbledl nos. Že by to byl příznak vzteku? zauvažoval Barry.

„Ptal jsem se, jestli to znamená...“

„Já vás předtím slyšel, chlapče. Poslechněte, máte nějaké zkušenosti s venkovskými pacienty?“

„Ne že bych neměl zku-...“

„Já si to hned myslel,“ řekl O'Reilly a vypustil oblak tabákového kouře, což budilo dojem, jako když na královské poštovní parolodi *Queen Mary* vybuchnou kotle. „To se teda máte hodně co učit.“

Barry ucítil v levém lýtku křeč. Vysunul se na židli nahoru. „Já vím, ale stejně si myslím, že lékař by neměl házet pacienty...“

„Kecy!“ prohlásil O'Reilly a vstal. „Viděl jste, jak jsem mrsknul Galvinem do růží. Lekce číslo jedna: nikdy, nikdy, nikdy...“ při každém slově *nikdy* učinil proti Barrymu výpad náustkem dýmky, „...*nikdy* si nenechte přerůst pacienty přes hlavu. Pokud to připustíte, stáhnou vás z kůže.“

„Nemyslíte ale, že doslova vyhodit člověka do zahrady je trochu...“

„Myslíval jsem si to... Dokud jsem se neseznámil se Seamusem Galvinem. Jestli to místo vezmete a poznáte toho budižkničemu tak dobře jako já...“ O'Reilly zavrtěl hlavou.

Barry se zvedl a masíroval si zadní část stehna. Hodlal pokračovat v diskusi o Galvinovi, O'Reilly se však rozesmál – ozval se hlučný hrdelní rachot.

„Ztuhlá noha?“

„Ano. Tahle židle je nějak porouchaná.“

O'Reillyho řehot zaburácel ještě temněji. „Kdepak, není. Já ji opravil.“

„Opravil?“

„No jo. Zdá se, že někteří z těch bolestníků, co se po Ballybucklebo plouží pěšky, se domnívají, že když už se sem ke mně dohrabou, nemám na práci nic jiného než poslouchat jejich lamentace až do alelujá. Vesnický praktický lékař, jednoruký felčar z venkova, tolik času nemá.“ Pošinul si brýle výš po nose. „Právě proto jsem si dal inzerát, že sháním asistenta. Tady je tý zotrápený práce setsakra moc.“ O'Reilly se přestal smát. Upřel na Barryho hnědé oči a řekl tiše: „Vezměte ten flek, chlapče. Potřebuju píchnout.“

Barry zaváhal. Skutečně chce pracovat pro tohle veliké drsné chlapisko, které tu sedí s dýmkou vraženou v široké papule? Barry se díval na O'Reillyho ruměné tváře, kvěťákovité uši, které dozajista dobře znaly boxerský ring zevnitř, a kštici černých vlasů, podobající se nedbale postavenému stohu sena, a rozhodl se hrát o čas. „Co jste s tou židlí provedl?“

O'Reillyho obličej se rozsvítil v rošťáckém šklebu, který – jak Barryho napadlo – bylo možno popsat jediné jako démonický. „Spravil jsem ji. Přední nohy jsem o coul zkrátil.“

„To snad ne!“ řekl Barry a opět se na židli volky nevolky posadil.

„Moc dlouho se vám tady zůstávat nechce, co?“

Barry si pomyslel: Nejsm si jist, zda se mi tady chce zůstávat *vůbec*.

„Pacientům taky ne. Přijdou a zase vypadnou jako namydlený blesk.“

Jak může odpovědný lékař vůbec stihnout udělat solidní anamnézu, jestliže se mu pacienti střídají v ordinaci

jako panáček na orloji? položil si Barry otázku. Zvedl se. „Nejsem si jistý, zda tu skutečně chci pracovat...“

Místností zahlaholil O'Reillyho smích. „Ale no tak, synku! Nesmíte brát sám sebe tak vážně.“

Barry ucítil, jak se pod límečkem začíná červenat. „Doktore O'Reilly, já...“

„Laverty, tady je pár opravdu nemocných lidí, kteří nás fakt potřebují, víte?“ O'Reilly se už nesmál.

Barry uslyšel to *nás* a s překvapením shledal, že ho to potěšilo.

„Potřebuju pomoc.“

„Dobrá, já...“

„Paráda!“ řekl O'Reilly, přiložil k dýmce další zápalku, pak se zvedl a maširoval ke dveřím. „Tak, ordinaci jste už viděl... Zůstává mi rozum stát nad tím, proč tomu naši američtí bratránci tak urputně říkají pracovna... Ukážu vám zbytek živnosti.“

„Jenže já...“

„Brašnu si nechte tady. Zítra ji budete potřebovat.“

S těmito slovy O'Reilly zmizel v chodbě, takže Barrymu nedal moc na vybranou – nezbylo mu než odložit brašnu a vydat se za ním. Hned naproti uviděl jídelnu, ale O'Reilly se řítit dál halou okolo schodiště s vyřezávaným mahagonovým zábradlím. Pak se zastavil a rozrazil dokořán jakési dveře. Barry si přichvátl, aby mu stačil.

„Čekárna.“

Barry spatřil rozlehlou místnost vytapetovanou strašlivým květinovým vzorem s růžičkami. Podél zdí stály další židle. Na jediném stolku uprostřed místnosti se vršily staré časopisy.

„Nechávají je tu samotní pacienti.“ O'Reilly ukázal na dveře na protější straně. „My sem přijdeme z ordinace,

vezmeme toho, kdo je na řadě, vyřídíme ho a ukážeme mu cestu k východu.“

„Doufám, že jde po svých.“ Barry pozoroval O'Reillyho nos. Bledost veškerá žádná.

Veliký muž se zachichotal. „Vy jste ale pěkněj buldozer, co, Laverty?“

Barry zachoval mlčení, zatímco O'Reilly pokračoval: „Je to dobrý systém – zabráníme tím všelijakým nemakačenkům, aby si navzájem sdělovali symptomy nebo se dožadovali stejné medicíny, jakou dostal předchozí klient. Tak...“ Otočil se jako na obrtlíku a zamířil ke schodišti. „Jde se dál.“

Barry došel za ním po schodišti až na široké odpočívadlo. Na stěnách visely zarámované fotografie válečného křížníku.

„Támhle je obývací.“ O'Reilly ukázal na dvoukřídlé dveře s masivními výplněmi.

Barry přikývl, ale přitom se podíval zblízka na křížník. „Promiňte, doktore O'Reilly, není to náhodou loď Jeho Veličenstva *Válečná zloba*?“

O'Reillyho noha se zarazila na prvním stupni dalšího křídla schodiště.

„Jak to víte?“

„Sloužil na ní můj táta.“

„Tisíc hromů, Matičko Boží! Laverty? Snad nejste... snad nejste kluk Toma Lavertyho?“

„Ano.“

„To mě teda podrž!“

No, to mě teda taky, pomyslel si Barry. Otcí, který o svých zážitcích z války mluvil jen málokdy, čas od času ujela nárazka na jistého chirurga kapitána O'Reillyho, jenž byl boxerským přeborníkem Středomořské flotily ve welteru – tohle by vysvětlovalo ty O'Reillyho květákovité

uši a křivý nos. Podle tátova názoru byl O'Reilly nejlepším lékařem důstojníkem, co se kdy ocitl na palubě. Tenhle ten chlap?

„To mě teda podrž – Lavertyho kluk!“ O'Reilly napřáhl ruku. Jeho stisk byl pevný, nikoliv drtvivý. „Ty jsi pro tuhle práci ten pravý! Pětatřicet liber týdně, každou druhou sobotu volno, k tomu bydlení a strava.“

„Třicet pět liber?“

„Ukážu ti tvůj pokoj.“

* * *

„Co si dáš?“ O'Reilly stál před příborníkem, kde byly vyrovnány broušené karafy a řady skleniček.

„Malé šery, prosím.“ Barry se posadil do velké lenošky. Obývací doktora O'Reillyho v prvním patře byl zařízen velmi pohodlně. Stěnu nad širokým krbem zdobily tři Millikenovy akvarely lovného ptactva. Dvě další stěny zakrývala od podlahy ke stropu knihovna. Barry rychle přelétl očima tituly: od Platónovy *Republiky*, Ceasarova spisu *De bello gallico*, *Medvídka Pú* a jeho latinského překladu *Winnie Ille Pu* až po sebrané spisy W. Somerseta Maughama a knihy Grahama Greena, Johna Steinbecka, Ernesta Hemingwaye a titul *Svatý* od Leslieho Charterise – co se knih týkalo, O'Reilly měl široký záběr.

Podobně různorodá byla i jeho sbírka desek, halabala nakupená u černého skříňového gramofonu Phillips. Mezi starými osmasedmdesátkami s Bixem Beiderbeckem a Jellym Roll Mortonem byly zastrkané Beethovenovy symfonie a také nejnovější elpíčko Beatles.

„Tady máš.“ O'Reilly podal Barrymu sklenku, ztěžka usedl do vedlejšího křesla a nohy ve fortelných botách si položil na kávový stolek. Pak pozdvihl vlastní skleničku,

kteřá by podle Barryho klidně mohla sloužit jako požární vědro, kdyby ovšem nebyla po ráfek plná irské whiskey. „Já osobně šery moc nemusím,“ prohlásil O'Reilly, „ale proti gustu žádná dšputát.“

„Říkal jsem si, že na whiskey je ještě trochu brzo.“

„Brzo?“ opáčil O'Reilly a dal si hlt. „Na kapku něčeho dobrého není nikdy dost brzo.“

Proboha, pomyslel si Barry, když se zahleděl na O'Reillyho ruměné tváře víc zblízka, snad to není vzteklej ožrala!

O'Reilly, kterému bylo zjevně úplně fuk, že ho Barryho zkoumá, pohodil hlavou směrem k oknu s malebným výhledem. „Koukáš na tohle?“

Barry se podíval na šikmou věžičku kostela porostlou mechem, jež se tyčila na druhé straně silnice hned naproti O'Reillyho domu, shlédl na střechy řadových domků kolem ballybuckleboské hlavní ulice a pak upřel zrak ještě dál, přes písečné duny pobřeží až tam, kde moře v belfastském zálivu, kobaltově modré s bílými čepičkami pěny, oddělovalo hrabství Down od vzdálených Antrimských vrchů, které se mlhavě rýsovaly proti obloze modré jako chrpy.

„Ježišmarjá,“ řekl O'Reilly, „slintat blahem mi tady nemusíš.“

„Je to nádhera, doktore O'Reilly.“

„Říkej mi Fingale. Jsem Fingal, chlapče. Jako Oscar.“ O'Reilly se strýčkovsky usmál.

„To jako Oscar Fingal?“

„Kdepak. Žádnej Oscar Fingal. Wilde.“

„Takže Oscar Fingal Wilde, Fingale?“ Barrymu bylo jasné, že se mu to nějak vymyká. Na O'Reillyho nose zahlédl náznak bledosti.

„Oscar... Fingal... O'Flahertie... Wills... Wilde.“

Barry potlačil nutkání poznamenat, že by se to dalo zpívat jako árie.

„Vypadáš zmateně, synku.“

Byl zmatený, popletený, vyvedený z konceptu, dočista vedle.

Bledost se ztratila. „Pojmenovali mě po něm. Po Oscaru Wildeovi.“

„Aha.“

„Jo, jo,“ řekl O'Reilly. „Můj otec měl klasické vzdělání, a jestli si myslíš, že já jsem to schytl, měl by ses seznámit s mým bratrem: ten se jmenuje Lars Porsena O'Reilly.“

„Propána! Podle Macaulayho?“

„Přesně tak. *Zpěvy ze starého Říma*.“ O'Reilly si dal pořádný lok. „My doktoři z venkova nejsme úplní neandrtálci.“

Barry cítil, jak se znovu začíná červenat. Jeho první dojmy z toho velkého muže sedícího naproti asi nebudou tak docela přesné. Sklonil hlavu a ucucl šery.

„No, Laverty,“ řekl O'Reilly, který zjevně ignoroval Barryho rozpaky. „Tak jak to bude? Chceš tu práci?“

Než Barry stačil odpovědět, kdesi dole zařinčel zvonek.

„Hergot!“ řekl O'Reilly, „další pacient! Jdeme.“ Vstal. Barry také.

O'Reilly otevřel přední dveře. Na schodě stál Seamus Galvin. V každé ruce třímal živého humra. „Dobrej večír, pane doktore,“ řekl a vrazil humry O'Reillymu. „Umyl jsem si nohu, a tak jsem tady.“

Barry si vzpomněl, jak umouněná Líza Doolittleová říká profesoru Higginsovi: „Než jsem se sem vypravila, umyla jsem si ruce a ksicht.“

„Vážně? No nepovídej!“ pravil O'Reilly přísně a předal zmítající se živočichy Barrymu. „Tak to pojď dál a já se ti na tu zadní tlapku kouknu.“

„Děkuju vám, pane doktore, děkuju vám nastotísíckrát.“ Galvin zaváhal. „A kdopá je tenhle mladej džentlmen?“

Barry se tak soustředěně snažil vyhnout se cvakajícím klepítkům koryšů, že málem přeslechl O'Reillyho odpověď: „Tohle je doktor Laverty. Je to můj nový asistent. Zejtra mu ukážu, jak to tady chodí.“

3

ROZBŘESKLO SE JITRO JASNÉ

Barryho probudilo drnčení budíku. V jeho podkrovním pokojíku bylo právě tolik místa, aby se sem vešla postel, noční stolek a skříň. Včera večer si vybalil, uložil těch pár kousků šatstva a rybářský prut strčil do kouta u střešního okna.

Vstal, roztáhl záclony a vyhlédl ven na O'Reillyho zadní zahradu. Pak sebral z nočního stolku taštičku s toaletními potřebami a zamířil do koupelny. Když se oholil, vzpomněl si na to, co se dělo včera večer. O'Reilly zafáčoval Seamusi Galvinovi kotník, humry odložil do kuchyňské výlevky, odvěkl Barryho zpátky do obýváku a nalil další drink. Vysvětloval mu, že první měsíc budou pracovat společně, aby se Barry naučil znát pacienty, chod praxe a geografii Ballybucklebo a okolí.

Večer utekl jako nic, a přestože si O'Reilly bez ustání naléval whiskey Old Bushmills, bylo to, jako by pil vodu – nejevil žádné známky opilosti. Zato Barrymu se po dvou sklenkách šery začínala podlamovat kolena a nabýval přesvědčení, že má hlavou plnou vaty, takže ho potěšilo, když

mu doktor ukázal komůrku ve druhém patře a popřál mu dobrou, fakt dobrou noc.

Opláchl břitvu a podíval se do zrcadla: oči měl podlité krví jen maloučko. Že by šery tak silně ovlivnilo jeho úsudek? Rozhodně si nevzpomínal, že by výslovně souhlasil s tím, že tohle místo vezme, ale zdálo se, že když si O'Reilly něco umane, ubohému smrtelníkovi nezbyvá, než se podřídit jeho vůli. Inu, když už člověk řekne *a...* Utřel si obličej, vrátil se do svého pokoje a oblékl se. Božíhodové kalhoty, nejlepší boty, čistá košile...

„Hejbni kostrou, Laverty! Nemáme na to celý den!“ zařval O'Reilly pod schodištěm.

Barry ten rozkaz ignoroval. Tohle je lékařská praxe, žádné loďstvo, a čím dřív si doktor Fingal Flahertie O'Reilly, chirurg kapitán ve výslužbě, uvědomí, že se Barry nenechá komandovat jako nějaký mariňák první třídy, tím lépe. Zavázal si univerzitní kravatu, hodil na sebe sportovní sako a vykročil ke schodům.

* * *

„Jen se našťouchněte, i když to není nic extra, drahej doktore Laverty.“

Barry vzhlédl od talíře, kde se skvěly obvyklé ulsterské grilované dobroty – slanina, klobásky, jelito, smažená vejce, rajčata, jehněčí kotleta a topinky –, a zadíval se do veselé tváře paní Kincaidové. Spatřil stříbrem prokvetlé vlasy načesané do drdolu, oči jako leštěné gagáty a růžové líce. Nad třemi bradami se usmívala ústa.

„Vynasnažím se.“

„Hodnej kluk! Tady se u snídaně musíte činit,“ řekla a položila talíř před O'Reillyho. „Tady pan doktor je náramnej ctitel dobrý bašty, ba!“

Barry v jejím hlase zachytil slabounký přízvuk lidí z Corku – a stejně jako tamější lidé měla ve zvyku zakončit větu slůvkem *ba*.

„Jděte si po svejch, Kinky!“ O’Reilly zdvihl příbor a se zjevnou chutí se pustil do jídla.

Paní Kincaidová odešla.

O’Reilly cosi zahuhlal s pusou plnou jelita.

„Co prosím?“

O’Reilly polkl. „Zapomněl jsem tě před Kinky varovat. To je ženská jako kyryсар. Je u mě už léta.“

„Ano?“

„Hospodyně, kuchařka a zdejší Kerberos.“

„Střeží vchod do podsvětí?“

„Trojhlavý pes hadr! Pacienti se musejí vylámat z postele setsakra časně, aby ke mně přes Kinky pronikli. Však uvidíš. A teď zčerstva spucuj ten dlabanec – za čtvrt hodiny musíme být v ordinaci.“

Barry se najedl.

Znovu se objevila paní Kincaidová. „Ještě čaj, doktore?“

„Děkuju vám.“

Nalila mu z konvice z biskvitového porcelánu a čiperně přesunula své stokilové tělo k O’Reillymu, který topinkou vytíral z talíře zbyteček vejce. Nalila čaj i jemu a podala mu list papíru.

„Tohle jsou dnešní odpolední návštěvy, doktore,“ prolesla. „Maggie chtěla, abyste k ní zaskočil, ale já jí řekla, ať přijde do ordinace.“

„Maggie MacCorkleová?“ O’Reilly vzdychl a pokusil se otřít si z kravaty vajíčko. „Dobrá. Děkuju, Kinky.“

„Ať radši přijde ona sem, než abyste se trmácel těch deset mil k ní domů.“ Paní Kincaidová se napřímila a zkoumala skvrnu na doktorově vázance. „A sundejte si tu špínu, já vám to vyperu, ba.“

K Barrymuho překvapení doktor O'Reilly pokorně rozvázal uzal a podal kravatu paní Kincaidové, která si odfrkla, udělala čelem vzad a odpochovala s poznámkou: „A né abyste si zapomněl vzít čistou!“

O'Reilly dopil čaj, vstal a řekl: „Za pět minut jsem zpátky. A pak pěkně ke strojům!“

* * *

„Ježišmarjá,“ šeptl O'Reilly, „chceš něco vidět? Tenhle zatracenej dav bys pěti bochníky chleba a dvěma rybičkama nenasytil!“

Barry, který ani v nejmenším nepochyboval, že O'Reilly by se s ohromnou radostí pasoval do role Krista, se vytáhl na špičky a přes obrovu hlavu zabrejlil do čekárny škvírou ve dveřích, které O'Reilly pootevřel. Mezi lidmi by už ani špendlík nepropadl. Proboha, jak chce O'Reilly vyšetřit před polednem tolik pacientů?

O'Reilly otevřel dveře dokořán.

„Brejtro.“

Čekárnou se rozlehl sbor hlasů mumlajících: „Brejtro, doktore O'Reilly!“

„Chci vám představit doktora Lavertyho,“ řekl O'Reilly a popostrčil Barryho dopředu. „Svého nového asistenta.“

Barry se na tu masu zvědavých obličejů chabě usmál.

„Doktor Laverty přijel sem k nám z Královské univerzity, aby mi pomohl.“

Jakýsi hlas zabrblal: „Je ale příšerně mladounkej, to teda jo!“

„To je, Jamesi Guiggane! Je to ten nejmladší doktor, kterej kdy na univerzitě vyhrál první cenu za učení!“

Barry se snažil namítnout, že nic takového nedokázal, ale jeho tlumené protesty utonuly ve sborovém „Ó!“

a „Á!“ Ucítil, jak mu O'Reillyho ruka pevně stiskla předloktí, a zaslechl šepot: „Pamatuj na pravidlo číslo jedna.“

Nikdy si nenech přerůst pacienty přes hlavu, ozvalo se Barrymu v hlavě, zatímco O'Reilly řekl: „Dobrá. Kdo jde na injekci životabudiče?“

Zvedlo se několik lidí.

O'Reilly počítal. „...pět, šest. Vás vezmu jako první. Minutku počkejte.“ O'Reilly se otočil a zašel do ordinace. Barry za ním.

Pozoroval, jak O'Reilly vytáhl šest injekčních stříkaček, z lahvičky s gumovým uzávěrem do nich natáhl jakousi růžovou tekutinu a vyrovnal je do řady na roušku, ležící na malém pojízdném vozíku.

„Co to je, doktore O'Reilly?“

O'Reilly se zakřenil. „Vitamin B₁₂.“

„B₁₂? Ale to přece není...“

„Šmarjá, člověče, já přece vím, že to není žádné životabudič... Nic takového neexistuje! Ty to víš taky, ale...“ teď už se usmíval od ucha k uchu, „...oni to nevědí! A teď je sem přiveď.“

„Všechny naráz?“

„Všechny jedním vrzem.“

Barry zamířil do čekárny. Dobré nebe, tohle se tedy ani za mák nepodobalo medicíně, které se učil! Vyhnul se pohledům, jež ho uvítaly, a řekl: „Pacienti na životabudič, pojdte prosím za mnou!“

Šest obětí ho mlčky a pokorně následovalo.

Malé procesí vpochodovalo do ordinace, kde už O'Reilly čekal u vozíku.

„Ke kanapi!“

Tři muži a tři ženy se poslušně otočili čelem k vyšetřovacímu lůžku.

„Předklonit!“

Ukázaly se tři zadnice v kalhotách a tři v bavlněných šatech.

Barry s otevřenou pusou sledoval, jak O'Reilly popojíždí s vozíkem na začátek fronty. Zastavil a pak popadl do jedné ruky injekci, do druhé polštářek vaty nasáklé denaturovaným lihem. Vatou otupkal bavlnu na první paní-mandě. „Dezinfekce proti listerii,“ zazpíval, když do toho místa píchl jehlu.

„Au!“ vyjekla kostnatá žena. Totéž se rychle opakovalo – *úk, úk, pích, au, úk, úk, pích, au* –, dokud O'Reilly nestanul před poslední obětí, ženou barokních tvarů. Otřel příslušné místo a bodl. Injekční stříkačka prolétla místností, jako by ji vymrštil olbrímí katapult, a zapíchla se do zdi, podobná přesně vržené šipce.

O'Reilly zakroutil hlavou, naplnil další injekci a řekl: „Proboha, Cissie, kolikrát jsem ti povídal, aby sis nebrala korzet, když jdeš na životabudič?“

„Promiňte, pane doktore, já zapo-... Au!“

„Hotovo,“ řekl O'Reilly. „Můžete jít. Až ten sajrajt začne působit, budete jako ččetky!“

„Děkujeme vám, pane doktore!“ řeklo unisono šest hlasů. Pacienti vyšli husím pochodem z domu předními dveřmi.

O'Reilly vytáhl ze zdi zapíchnutou injekci, položil ji k ostatním, obrátil se na Barryho a řekl: „Netvař se tak pohoršeně, hochu. Jim to nijak neublíží a polovina z nich se bude cítit líp. Víím, že je to jen placebo, ale my jsme tu přece od toho, aby se lidem ulevilo.“

„Ano, doktore O'Reilly.“ Sice na tom něco je, ale stejně... Barry pokrčil rameny. V tuto chvíli si nechal svůj názor pro sebe.

„Tak,“ řekl O'Reilly, když se zahrnul v otáčecím křesílku a nasadil si půlměsícovité brýle, „buď tak hodnej, poskoč a zahalekej: ‚Další!‘“

Barry strávil dopoledne běháním mezi čekárnou a ordinací a mezitím seděl na vyšetřovacím lůžku a poslouchal, jak se O'Reilly vypořádává se zástupem mužů s bolavým hřbetem, se ženami s usoplenými ratolestmi v náručí, s kašlem, posmrkáváním a bolestmi ucha, zkrátka s celou tou pestrou škálou drobných chorob, které se dědí v lidském pokolení. Čas od času se O'Reilly zeptal na Barryho názor a vždycky se s největší vážností zařídil podle jeho rady, alespoň před pacienty.

Barry si všiml, že O'Reilly zná každého pacienta jménem, a ačkoliv se jen zřídkakdy se dívá do dokumentace, má encyklopedické znalosti o jeho zdravotním stavu.

Konečně! Čekárna byla prázdná.

O'Reilly se rozvalil na křesílku a Barry se vrátil na své vysezené místečko na vyšetřovacím lůžku.

„Tak,“ řekl O'Reilly, „co si o tom myslíš?“

„O tom, jak dáváte lidem injekce přes šaty, si nic moc nemyslím a taky jsem na univerzitě nevyhrál žádnou cenu.“ Barry přelétl očima O'Reillyho nos: bledost veškerá žádná.

O'Reilly vytáhl dýmku a zapálil si ji. „Máš se hodně co učit, Laverty.“ Vstal z křesílka a protáhl se. „Venkovani jsou pěkně konzervativní banda. Ty jsi mladej chlap. Proč by ti měli věřit?“

Barry ztuhl. „Protože jsem doktor!“

O'Reilly se rozchechtal na celé kolo. „To se uvidí! Tady nejde o tom, co o sobě říkáš, *doktore* Laverty – záleží na tom, co *uděláš*. Já jsem ti jen dal náskok na startu.“

„Předpokládám, že totéž jste dělal pokaždé, když jste mě žádal o radu.“

O'Reilly se na Barryho podíval přes brýle a neřekl nic.

Někdo zaklepal na dveře.

„Koukni se, kdo to je, ano?“

Barry šel toporně ke dveřím. Náskok na startu, pomyslel si. Jako bych neměl kompletní vzdělání! Otevřel dveře a za nimi stála asi šedesátiletá žena. Tvář měla ošlehanou jako kus suché mořské chaluhy. Její horní ret se pyšnil úhledným hnědým knírkem. Nos měla orlí, bradu vytrčenou vzhůru jako Kašpárek, a když se usmála, viděl, že zubů má asi tolik jako ústřice. Zamrkala ebenově černýma očima.

Hlavu jí zdobil slamák, který měl za stuhou vetknuté dvě zvadlé pelargonie. Horní část trupu jí halilo několik vlněných svetrů různých barev a zpod lemu rezavě hnědé sukně, dlouhé až po kotníky, vykukovaly špičky poctivých farmářských botek.

„Von je vevnitř?“

Barry cítil, že za ním někdo stojí.

„Maggie!“ uslyšel O'Reillyho hlas. „Maggie MacCorkleová, pojd' dál!“

Barry si vybavil, že paní Kincaidová tohle jméno zmínila u snídane. Nově příchozí se protlačila kolem něj. O'Reilly jí pokynul, ať se posadí na židli pro pacienty, a sám se uvelebil na vyšetřovacím lehátku.

„Tohle je můj asistent doktor Laverty. Rád bych, aby tě dneska prohlédl on, Maggie. Nic člověku tak nepomůže jako názor jiného odborníka.“

Barry se na O'Reillyho upřeně zahleděl, kývl a přešel k otáčecímu křesílku.

„Dobré ráno, paní MacCorkleová.“

Odfrkla a uhladila si sukni. „Já jsem slečna MacCorkleová, tak je to!“

Barry mrkl na O'Reillyho, který tam seděl se zkříženými pažemi. A naprosto bez výrazu.

„Promiňte, slečno MacCorkleová. Co vás trápí?“

Teď byla řada na ní, aby šlehla pohledem po O'Reillym. Teprve potom řekla: „Bolení hlavy.“

„Aha. Kdy to začalo?“

„Pro Ježíše Krista, to bolení je akutní furt, ale včera večír to začalo bejt chronický, tak je to. Byla to hrůza!“ Naklonila se k němu a slavnostně pronesla: „Skoro bych řekla, že je to křivice.“

Potlačil úsměv. „Aha. A kde přesně to bolí?“ Barry se držel klasického postupu při určování diagnózy jako podřízený ouředníček, který úzkostlivě lpí na předpisech všeho druhu.

Spiklenecky zašeptala: „Tady.“ Jednou rukou ukázala nad temeno klobouku ozdobeného květinami.

Barry sebou v křesítku škubl. Není divu, že si O'Reilly povzdechl, když paní Kincaidová oznámila, že se sem Maggie chystá. Zauvažoval, kde má O'Reilly příslušné formuláře, aby mohli vydat potvrzení o nepřítčnosti.

„Nad hlavou?“

„No jo. Dobrý dva couly.“

„Aha.“ Sepjal prsty. „A neslycháte poslední dobou hlasy?“

Ztuhla. „Co tím chcete říct?“

„Víte, já...“ Pohlédl bezmocně na O'Reillyho, který sklouzl z lůžka.

„Doktor Laverty tím myslí, jestli ti kapku nezvoní v uších, Maggie.“

„*Cink cink*, anebo *drrrrrr*?“ zeptala se Maggie, pošinula se vzhůru po sedadle svažující se židle a obrátila se k O'Reillymu.

„To mi pověz ty,“ řekl.

„*Cink cink*, můj milej doktore.“

O'Reilly se na ni usmál přes brýle.

Zjevně ji to povzbudilo, takže pokračovala: „Jo, je to *clink clink. Cinky linky clink.*“

Výstižný popis celé té praštěné báby, napadlo Barryho.

„Hmmm,“ řekl O'Reilly a vyhlížel přitom velmi moudře. „Hmmm... *Clink clink* a dva couly nad hlavou... Máš bolesti uprostřed nebo na jedné straně?“

„Trochu nalevo, tak to je.“

„To označujeme jako excentrické, Maggie.“

Takhle bych označil vás oba, pomyslel si Barry.

„Excentrické? Panečku! Je to zlý, doktore?“

„Vůbec ne,“ opáčil O'Reilly a položil jí konejšivě ruku na rameno. „To spravíme jedna dvě!“

Napětí v jejích ramenou polevilo. S úsměvem vzhledla ke svému lékařskému poradci, avšak pohled, který upřela na Barryho, byl ledový jako zimní vítr nad zátokou.

O'Reilly se naklonil přes Barryho a vzal ze stolu umělohmotnou lahvičku s vitaminovými tabletkami. „Tohle bude stačit.“

Maggie se zvedla a lahvičku si vzala.

O'Reilly ji mírně postrčil směrem ke dveřím. „Tyhle prášky jsou to pravý, Maggie.“

Přítakala.

„Musíš je brát přesně tak, jak ti řeknu.“

„Ano, pane doktore. A jak je mám brát?“

O'Reilly jí přidržel dveře.

„Půl hodiny.“ Následující slova pronesl s veškerým důrazem a vážností: „Nachlup přesně půl hodiny předtím, než ta bolest začne.“

„Ach, děkuju vám, můj milej doktore!“ Její úsměv byl přímo oslnivý. Udělala lehké pukrlátko, obrátila se k Barrymu, ale mluvila přitom na O'Reillyho. To, co řekla na rozloučenou, bodlo jako vosí žihadlo. „Víte,“ řekla, „tenhle ten mladej Laverty... ten se má hodně co učit!“